

Поезія

Александр Мележик

Сонячна мрія

Вільна, як вітер волі,
Сонця душа співа.
Мчить-промениться в просторі
мрія казково-жива.

Мчить через чорну безодню,
пам'ять нездійснених мрій,
через розломи холодні
вмерзлих у вічність надій.

Тепле проміння хитає
казку, що шепче весна,
мрія в росі розцвітає,
сонячна і запашна.

Ніжно бринить кольорами
вічна і трепетна мить,
сяє над соняшниками
сонячне око блакить.

Радісно-сумно кульбаби
шлють насінинки в політ,
вітер несе над полями
пам'ять про сонячний цвіт.

Пам'ять просторів замріяних,
пам'ять моїх кохань,
квітне у чорній прірві,
стиснута в чорний край.

Ще одна вічність, і вибухне
зірка в безодні нова,
промінь палаючий винесе
мрію, що вічно жива.

Поема завершення і початку шляху

У просторі небес і у тиші лісів
Розчиняюсь я весь, як припинений спів.
Заплелися стежки, і чудесний мотив
Їх веде навпаки, у весну моїх снів.

Час закінчив свій біг, тихо вічність співа.
У сплетінні доріг моя пам'ять жива.
Заплелися стежки по лісах і снігах,
І проходять віки феєрією в снах.

Промениться роса, краплі щирі й живі,
Різнобарвні сонця запалились в траві.
Мить сліпуче-жива ріже пам'ять і зір,
Пам'ять темних проваль і сліпучих прозрінь.

Там болота липкі, свідки бруду й падінь,
Відчайдушні ривки до нездійснених мрій.
Плазування в багні і вершин розкриття,
За що дано мені це буття і життя?

Пастки замкнутих кіл і розриви прозрінь,
Маяки світлячків у безодні нічній.
І міжзоряна даль у прекрасних очах
В мене вп'ялась як сталь, вибухає як жах.

Мерехтінням зірок палить образ чужий,
І біжу я як вовк, сам від себе не свій.
Біг в ніщо, нікуди, крізь сніги і роки.
Пам'ятають сліди лиш сухі будяки.

Зірку вкрали з небес. Замерзає мотив,
У країну чудес більш немає мостів.
Заростають стежки, і приходить мій строк
Повернуть навпаки шлях, що йде від зірок.

Із трави і роси, з небуття і із сну
Променяється шляхи, що ведуть у весну.
Я іду в небуття, у траву і в росу,
Промениться життя і летить у весну.

Затухає мотив і іде в небуття.

Що й навіщо творив, не допру до пуття.
Закінчились листки. Що хотів – написав.
Дух творіння п'янкий відлетів і пропав.

Але я ще не впав і готую заряд.
Я вмонтую запал у дзвінкий світогляд.
З небуття і із снів піде в вільний політ
Мегатонний мотив, як грімкий динаміт.

Із простору небес і із тиші лісів
Променюсь я увесь із прадавніх часів.
Мить сліпуче-жива все біжить у віки,
І палають слова, моїх мрій маяки.

Завершить і забудь, і спочатку почать,
У струмок заглянуть, сон-траву привітать.
І в бездонну блакить, що ховає зірки,
Заглянуть і відкрить час в минулі віки.

Запах хліба й землі і далеких доріг
Тисяч літ, що пройшли і прийшли у наш вік.
Знову квітне земля, проростають хліби,
І весна запашна розтопила сніги.

Знов в вершинах небес ми шукаєм ключі,
Що згубилися десь в придорожній траві.
Сяють краплі роси над ключами життя.
Сяє промінь зорі із глибин забуття.

Недосяжність зірок, неповторність доріг,
Міріади стежок, мрій, покликань і ніг.
Ніжно шепчуть квітки сон-трави навесні
Казки давніх віків, що забулись у сні.

Поема повернення на Землю

Тихо пливуть хмаринки,
тихо струмиться час.
В небі нічному зірки
сяють в останній раз.

Світ величезний і сонячний,

Світе далеких доріг,
Час мені стати променем
в травах і росах твоїх.

В небі займусь я веселкою
після дощів грозових,
стану калюжою теплою
для пробігаючих ніг.

Що обійнять не судилося,
стане навечно моїм,
зоряним світлом розкриється
вічний і ніжний мотив.

Зорями, травами й веснами
сяюча мить спалахне,
яблунь квітками чудесними
для неземного мене.

Ягоди вишні й смородини,
чудо-дарунок Землі,
ягоди спілі, міжзоряні,
будуть всміхатись мені.

Буде всміхатися зорями
вишеньки трепетний цвіт,
розпромениться просторами
вишнево-сонячний світ.

Стануть розкритими простори,
стануть прозорі світи.
Ягоди з стежками босими,
як мені вас віднайти?

Ще раз пробігтися лісом
днем, що просяє й мине,
шелестом вітру і листя
кличуть доріжки мене.

Плетиво стежок кружляє
в росах, туманах, снігах,

пам'ять пливе й оживає
світом чудесним у снах.

Світ неповторний, чудесний,
Сонця, Землі і води.
Осені, зими і весни,
проліски, стежки, сліди.

Щем горизонтів непройдених,
ластівки вільний політ,
виринуть з безвісті чорної
пам'яттю сонячних літ.

Світ спалахне і відтвориться
покликом давніх доріг,
займуться променем Сонця
мрії, забуті навік.

Мрії прекрасні, нездійснені,
жертви жорстоких віків,
раптом розквітнуть і визріють
золотом зерен і слів.

Вічна, прадавня і щира
пам'ять Землі глибини
в долю, дорогу і мрію
ввійде диханням весни.

Тихо пливуть хмаринки,
тихо струмиться час,
в вічному небі зірки
сяють-цвітуть для нас.

Вічність, що цвітом розкрилася,
чудо квітуча Земля,
ми упізнали й зустрілися,
доля-дорога моя.

Сонячним цвітом горить горизонт.
Вабить доріжка у вільний польот.

Вічні, чудесні і урочисті
ваблять-танцюють Сонячні іскри,
іскри барвисті далекого світу,
зоряні очі, росами вмиті.

У блакиті небес розцвітає Земля.
Горизонти горять, і спалахую я.

Мелодії життя

О Сонечко миле, о атмосфера,
о самоцвіти Землі глибини,
пружні і чисті підземні джерела,
Сонячний цвіт у весняній воді.

Сонячна квітка, пружне проміння,
ока небесного щира блакить,
вільний політ і земне притяжіння,
вітер, і простір, і вічність, і мить.

Сонячна квітка в безкрайнім просторі,
Сонячним цвітом спалахує море,
Сонячна стежка іскриться-співає
у неозорому моря розмаї.

О сонячний вітер, о вітер весняний,
вісник із світу, що був перед нами,
спогаду-мрії єдине дихання,
вдих незапам'ятний, видих останній.

Ніжно дзвенить і співає вода,
пісня летить і зника без сліда.
В шепоті вітру і в дзвоні струмків
ритм потаємний життів і світів.

В просторі моря і в просторі волі
промені-струни, чарівнеє коло,
струни і струми життів до життя,
промені-стежки життя з забуття.

Воля і простір і голос світів,
пам'ять від тих, хто горів і світив,

стежки і прірви забутих глибин,
кам'яні знаки загублених сил.

А вода все співа, точить камінь і мчить,
сама в собі одна — вічність, стежка і мить.
Гір громаддя й віків і премудрості слів
повертаються в спів, струмінь, біг і мотив.

Прагнуть струмки загубитись у морі,
тане в безмежності пам'ять про гори,
ходять бездумно і піняться хвилі,
стежку і мрію згадати не в силі.

В розпачі бурі гримить океан,
вихори хмурі летять по світам.
Сила безсила без цілі й мети
мрію забуту не в силі знайти.

У знемозі стихає гроза і вода.
Не знайшовши слідів, без сліда пропада.
Та в глибинах води і в небес висоті
розбудився мотив, щоб колись прорости,

щоб у сяєво дня і в безмежність нічну
прорости й обійнять цю без меж глибину,
на палітрі небес чудо-цвітом Землі
написать і впізнать вічність в миті одній.

Сонце, я і Земля, мить, що рівна життю,
поманила й пішла у небес висоту.
Знов у краплях дощу і в обличчях квіток
я блукаю й ловлю голос вод і зірок.

Голос Сонць і світів, і єдина вода
їх дощів і морів, і одна глибина,
відчай, вічність і спів,
ця стрімка вертикаль від зірок до морів.

А вода все співа, поїть камінь і мох,
таємнича й жива, вісник давніх епох.
Сіють краплі дощу смуток схованих сил,

що цвіли в давнину, рвались вгору і вшир.

А вода все пливе, і співає весна,
і проміння живе у воді розцвіта.
Розцвітає життя, барви іскор і сил,
і в світі пролягла стежка Сонячних хвиль.

Передчуття

О Роде, Перуне і Леле,
О Мокоше, Дано, Троян,
Шукаю і зву вас здалека,
Крізь тисячолітній туман.

О Роде, Перуне і Леле,
О Велесе, Дажде, Сварог,
Летять у безмежність лелеки,
Над стрічками рік і дорог.

Над хвилями років і річок,
Із мрії Дніпра глибини
Русі проступає обличчя
У сяєві слави й вини.

Хвилюються роки і річки,
Крізь тисячолітній туман
Сіє прекрасне обличчя,
Нездійснених мрій океан.

О Мокоше, Дано, о Леле,
О Роде і славний Сварог,
О древня Київська земле
Співаючих вод і зірок.

О Велесе, Роде, Свароже,
О Всесвіту сил імена,
О Леля і Лада, Мокоша,
О квітка, життя і весна.

Тремтять променисті зорі
У вічному плині води,
В таємному перепросторі,

Що всі пам'ятає сліди.

О Леля, і Лада, і Дана,
О пам'ять Землі і води,
О Сонечко золотосяйне,
Квітучі поля і сади.

Приходить із часу незнаного,
З квітучих і сонячних барв,
Надією часу останнього
Стежинка між квіток і трав.

Навколо затоптана бидлом
Трава, і вода, і земля,
Та чудом золотосвітним
Не зрима їм стежка мала.

Чекають спасіння і чуда
Від ідола на небесах,
Хто стежку квітучу забуде,
Отримає морок і жах.

Поник збанкрутілий Спаситель
В безплідному царстві небес,
І стадо своє не наситив,
І сам на Землі не воскрес.

Ідіть в царство боже, примари,
Що в сітку ловили людей,
Закінчився час ваш і чари,
У ніч повертає ваш день.

Цвіте і хвилюється жито
Уперше в своєму житті,
Нам з ним не спасатись, а жити
Під зоряним небом Землі.

З-під каменю квітка виросла,
І Всесвіту імена
Новим розкриваються виміром,
Як проросток і рілля.

Забуті, пророслі і впізнані
Посланці далеких глибин
Прийшли провидінням і піснею,
Акордами ритмів і сил.

Любистку, кульбаби, кропиви,
Людей і небес імена
Спалахують в сяйві єдиному,
Як сонячним ранком роса.

Орися і Оля і Дана,
і Лада, і Род, і Перун,
Розкрилась мелодія давня
У променях сонячних струн,

У травах і у різнобарв'ї,
В безмежних полях запашних,
В маленькому сонці кульбаби,
У гронах калини рясних.

Замріялись вишні розквітлі,
І сяють з глибин Дніпра
Чудесні і сонячнокрилі
Життя і весни імена.

О Леля і Лада і Дана,
Над простором діда Дніпра
Чарівна веселка весняна
На тисячу літ пролягла.

Крізь тисячі темряв і весен
Із пилу зірок і доріг
Приходять ледь чутно чудесні
Провісники творень нових.

О Роде, Перуне, і Леле,
Я радий ваш голос почуť
У грозах, що будять цю землю,
Що спалахом вказують путь.

Іменем древнього ритму
Новий твориться час,
Новою мрією квітне
Світ, що розкривсь для нас.

І новий твориться космос
З іменем древнім Русь,
Квітка, умига грозами,
Сон, що чудесно збувсь.

Світяться грона калини
Сонцями безлічі літ.
Ключ відкрива журавлиний
Новонароджений світ.

Час-річка

Безмежність зневіри і болю,
безмірність жорстоких віків
замкнулись у колапс і тонуть
у струмені часу-ріки.

Зійшлися до відстані крику
час-річки стрімкі береги,
в лице двадцять першому віку
століття кричать, що пройшли.

Щось хочуть сказати важливе,
без чого зупиниться час,
без чого і доля, і сила
повернуться проти нас.

Кричать із останньої сили
мільйони покликань і доль,
що мріяли, бились і жили
в напруженні прагнень і воль.

Та тонуть їх крики у криках
мільйонів напружених воль,
у битвах малих і великих
за щастя, за правду, за кров.

І гонка шалена триває
по той і по цей бік ріки,
і хвилі їх крики вбирають
і мчать в невідомі віки.

І лише над урвищем часу,
де більше немає вже меж,
спиняються люди від жаху
запалених ними пожеж.

І хочуть щось вічне сказати
всім тим, хто у вічність іде,
та зручно за шумом не знати
прозріння безмірно страшне.

Час-річка вирує і стогне
від гніту невпізнаних слів,
прозріннями безміру повна,
кипінням змарнованих сил.

Ще вічність, чи день, чи година,
і вибухне збурений час,
і виплесне біль і прозріння
на прагнучих спокою нас.

Змішаються правди і люди,
і вибухне відчаєм світ,
герої, пророки, паскуди,
моральність і ідоли їх.

Жирують і жруть паразити
творців своїх вільних людей,
і гонять стадами на битви
во ім'я високих ідей.

Примари, вампіри і тіні,
породження темних віків,
війною ідуть на вампірів
породження нинішніх днів.

І це називається битва

за бога, за віру, за рай,
за цінності вільного світу,
за свій проти інших сарай.

Жирують клопи-паразити,
а люди людей усе б'ють
за право вампірів кров пити,
за право скотиною бути.

І битві цій краю немає
аж поки подохнуть скоти,
і підуть з клопами до раю,
й розвіється дух їх святих.

Вирує час-річка і стогне,
і русло знаходить нове,
й лишається вічне болото,
і дух у нім скотський живе.

Замкнулися долі у коло,
і тонуть в болоті липкім,
нема для них бігу стрімкого
в незвіданість зірок і мрій.

А річка вирує й співає,
і мчить в горизонти нові,
і вільна веселка сіяє
над звільненим бігом ріки.

Волхва

О Волхва, наступниця йоги,
Сон-квітка казкових лісів,
Із обрію в обрій дорога,
Пташиний і зоряний спів.

Сон-квітка яскрава і ніжна,
Прекрасна чаруюча мить,
Прийшла, ожила і розквітла,
Як пам'ять із безвісті літ.

Сон-квітка моя і мрія,

Сон-спогад чудесного світу,
Чар-квітка, зоря і проміння,
Розкриті сонця дивоцвіту.

Розкритого простору Волхва,
Над обрієм сонячний цвіт,
Летить у безмежність дорога,
У простір і в сонячний світ.

Прослалась за мною дорога
У сивий вечірній туман,
А мене несуть мої ноги
До вихору сонячних барв.

Ще трохи, й сховаються барви
За синю вечірню імлу,
Чар-зіллям обернуться трави,
А місяць зійде наяву.

Приходить Землі таємнича
Відкритись мені глибина,
І стежка розкрилася звична
Шляхом Чумацьким без дна.

О Волхва Землі і проміння,
Чар-стежка і зорепад,
Біжу я у вашому ритмі,
У ваш уживляюся лад.

Дороги летять, присвячені
Мені дорогим іменам,
Куди – не має значення,
Навіщо — не знаю і сам.

Дороги мого натхнення,
Незнані і неповторні,
Дороги ідуть крізь мене,
Як я, осяйні і чорні.

Ідуть крізь мої горизонти,
Простори, туман, болота,

Крізь темряву і прозорість,
Із відчаю в забуття.

О Волхва моїх горизонтів,
Просторів, польотів, падінь,
Доріг до вершин і в безодню,
Ненюханих квіток і див.

Розломи і чорні провалля,
Блукання у тьмі навмання,
Ледь чутно жевріюча пам'ять,
Що прагне ввійти у життя.

Ледь чутно жевріючий поклик,
Що сплив з глибини забуття,
Незнаного простору подих,
Безодня нова й висота.

Жевріюче прагнення злету
І шепіт невимовних мрій,
Що зринули з безвісті Лети
І квітнуть над хаосом хвиль.

О Волхва, стихій рівновага,
Вібруючих в просторі струн,
Води животворної спрага,
І шепіт утрачених Рун.

О Волхва, пробудження Сонця,
Барвистий і сонячний цвіт,
Натхнення промінне віконце,
Мій погляд і поступ у світ.

О Волхва чарівної тиші
У озері місячних хвиль,
Що лагідно мене колише
У струменях теплих своїх.

О Волхва, води невимовність,
Прозорих озерних глибин,
Чарівний хвилюючий погляд

У іскрах танцюючих хвиль.

Блакитні хвилюючі очі,
Прозорі озерні чари,
Прекрасні і неповторні
Землі заповітні чакри.

Землі неповторно-прозора
Відкрита життя таїна,
Блакитна, бурхлива і чорна
Для неба, поверхні і дна.

О Волхва незримого дійства,
Глибин потаємних і снів,
Мета, траєкторія й вістря
У вічність спрямованих стріл.

О Волхва натхнення і лету,
Чар-промінь крізь тисячі літ,
Чар-вісник безмірно далекий
У наш шаленіючий світ.

Чар-образ ніжної квітки
Цвіте в невимовності Волхви
Прообразом нового світла,
Чар-променем нової волі.

О Волхва, ти мить, що єднає
Бездню, блакить, висоту,
Поеднує і розтинає,
І творить дорогу й мету

О Волхва моя і мрія,
Дорога й мета незбагненна,
Джерела, чари і крила,
Що творять самого мене.

Искра

Лучами летят дороги
Идущих в прекрасную даль,
С улыбкою звезды и боги

Их боль превращают в сталь.

А сталь рассыпается искрами
В ответ на улыбку звезд,
А искры лучатся искренне
Лучами летящих дорог.

Дороги летят и расходятся,
Все дальше сияние звезд,
И тьмою скрывается точка,
Где кончен луч и полет.

Бескрайне тупое пространство,
Безмерно фальшивы слова,
И вой имитирует яростно
Утраченные имена.

Взрываются мысли и силы
Без цели, преград и следа,
Фантомами лживо-красивыми,
Фантомами навсегда.

Пulsирует сжатая в точку
И в тьме угасает душа.
Осталась одна оболочка,
И лезят клопы не спеша.

Но в точке спрятана искра,
Но есть и для тьмы предел,
Взрывается точка искренне
Как стих среди серых дней.

Как сдавленность, тьма отступает,
Как боль, появляется даль,
И новая боль предвещает
Гармонию, искры и сталь.

Раскрылись-лучатся дороги,
Чтоб снова начать полет,
Из новооткрытой гармонии
Имен, горизонтов и звезд.

Цветет и пульсирует Солнце,
Лучится и творится ритм,
Зовет разомкнуться-притронуться
К созвездию молний своих.

А я то залезу у яму,
То чуток подпрыгну от дна,
И кажется высшим сиянием
Край ямы, что выше меня.

Зовет в даль-дорогу сияние,
Одно для вершин и для ям,
А пропасть с летящими камнями
Напомнит о вечности нам.

А где-то пульсируют вихри,
И люди летят наяву,
И шлют мне лучистые искры,
Взлететь в необъятность зовут.

Горит и меня обжигает
Искра и теснит мою тьму.
Я, переболев, благодарен,
И значит, я тоже живу.

Ведь тьма, и огонь, и созвездие
Что боль, и полет, и маяк,
Забвение, луч, равновесие,
И всем благодарен им я.

Пусть ярко искрится созвездие
Имен, что так дороги нам,
Цветов разноцветных соцветие,
Что чудом нашел и узнал.

Счастлив, кому удастся
Боль превратить в цветенье,
А черную пропасть несчастья
В ярчайшего цвета каленье.

Пусть тысячевольтные искры
Посеются нежной пылью
В мечтой окрыленные души
И вспыхнут живой красотой.

А если кому удастся
Подняться над счастьем и цветом,
Открыться живым истокам,
Тот быть приговорен поэтом,

Открытым звездам и ветрам,
И необъятность мира
В едином лучащемся миге
Выразить ритмом и светом.

Люди идут по свету,
В света манящую даль.
След их уносит ветер
За голубую вуаль.

Таит за дальним пределом
Образ прекрасный, как сон,
Чтобы в неведомом небе
Вспыхнуть сверхновою вновь.

Маяк несбывшегося

О тема атема,
пришедшая в гости,
щемящего время
вестница-гостя.

Времен замыканье
как искры пробой,
как голос из камня,
что падал звездой.

Сквозь пропасть сияет
неповторимо
ярчайшее время
больно и зримо.

Летящие звезды,
летящие искры,
душистые гроздья
спелой малины,

тропинки лесные
и трав разноцветье,
и тень, что танцует
в солнечном свете.

О образ далекий,
соцветье огня,
без давности срока
палящий меня.

Прекрасное имя
летящей звезды
камнями хранимо
под вихрем воды.

Простором и камнем,
водой, что бурлит,
тропой и туманом
твой образ бежит,

мое вдохновенье,
источник и знак,
в далекое время
тропа и маяк.

Звезда все летит
и не гаснет костер,
и искры летят и летят
до сих пор.

Дышал я туманом
и аурой света,
и ген от дурмана
стал геном поэта.

Нетворена волхва

несказанных слов,
не наша дорога
уходит в простор.

Заметены травы
снежным ненастьем,
и дремлют, корнями
мечтая о счастье.

Сияют снега
белизной-чистотою,
а были когда-то
живою водою.

Кому-то досталась
живая вода,
мне же остались
снега и снега.

А время и звезды
и камни летят,
заметены тропы,
нет ходу назад.

Я время презрев
продолжаю полет.
Однажды взлетов
не повторится взлет.

Нет места посадке
и времени нет,
в бескрайнем пространстве
теряется след.

Когда-то окончится
эта судьба.
Дорога окончится,
вмерзнув в снега.

Закончена даль
и закончен полет,

и облаком стал
мой ковер-самолет.

Последнею строчкой
кончается стих,
инверсией в точку
творения миг.

Забудутся камни
и горы и звезды,
вернется все в пламя
рано иль поздно.

Вечная память
уйдет в небылое.
Вечное пламя
со мной и с тобою.

Когда-то окончится эта судьба.
Положат симпатий моих во гроба.
С убытием в пекло последней из них
звезда догорит и окончится стих.

Но я, так и быть, память в сердце храня,
дежурному черту дам хабаря,
и выкуплю пассий штук этак пять
на небе созвездием новым сиять.

Пусть вечно горят и не смеют блудить,
Построившись в ряд вдоль расчетных орбит.
И мы там сотворим чудеснейший мир,
планету симпатий, мелодий и лир.

Воплотятся песни и сбудутся сны,
Там будет ручей у янтарной сосны, (слова известной песни)
и ясные очи озер голубых
нашептывать будут рифмы и стих.

Там птицы поют без опаски и страха,
там нету христа, ильича и аллаха,
и пьяной скотины тупая нога

не будет паскудить леса и луга.

Разговор философа с молнией

Хмуро стороны света
вечный пророчат покой
вспышками молний где-то
за горизонта дугой.

Ближе гроза, однако,
грома удары сильнее,
что ж ты дрожишь, писака,
мокрою шкурой своей?

Ну-ка, прими своей шкурой,
света и молний певец,
свет настоящий, в натуре,
искренний неба привет.

Ты ведь любитель соцветий
солнечных молний с небес,
вот и возьми себе их,
что ж ты в нору полез?

Я говорю: о небо,
блеск твой красив весьма,
молний твоих соцветье
просится в строчки стиха.

Но нельзя ли, чтоб шкура
целой осталась, без дыр,
чтобы моя натура
могла удивить еще мир?

Дай красоту мне и силу,
мысли высокий полет,
ну, а в физическом мире
бей ты в громоотвод.

Хмуро рокочет небо:
ты, философ, пойми,
ищет искрение неба

высшую точку земли.

Молния высшей мерой
дарит прозрения миг,
ищет открытым нервом
огненный проводник.

Хочешь, прими всецело,
от головы до пят,
всею душой и телом
молнии боль и заряд.

Что ж, говорю, красиво
молнии блеск принять,
но со страшною силой
тянет отсюда слинять.

Лучше в тепле на диване
я нацарапаю стих
о красоте и нирване
и ощущениях моих.

Хмуро рокошет небо:
ты, философ, уймись,
на хрен тебе нирвана,
на хрен кому твой стих.

Путаешься в трех соснах,
полон надутых грез,
лучше смотри, чтоб сослепу
в каку какую не влез.

Нету конца философиям,
маниям несть числа,
что ни козел то философ,
мера мира рога.

Лучше бы ты не карячился
влезть на небесную твердь,
что на Земле предназначено
сделать тебе бы успеть.

Мерит прозрение мудрый,

*****

мудрость их, сало и шкуры

*****.

Пусть они шкурой торгуют,

ставят громоотвод,

шкуру и мудрость кривую

молния разобьет.

Неба просторы открыты

и горизонты Земли,

только сумей открыть их,

сам открыться смоги.

Светят живые источники

светом живым для всех,

искрятся в море огненном

Солнце, кристалл, человек.

Нитью сквозь черную бездну,

вспышкой прозренья огня

молния свет свой чудесный

дарит, сгорая сама.

Ветра и капель творенье,

искра стихии живой,

празднует миг свой рожденья

вспышкой-жизнью одной.

Или шар-птицей крылатой

миг свой несет над Землей,

образ сияющий яркий,

созданный вечной водой.

В общем, не прячься, писака,

если ты избран огнем,

в нем и сгорит твоя срака

с молнией в миге одном.

Пар твой жар-птицей крылатой
с вечной сольется водой,
чтоб вотвориться когда-то
в молнии вспышке живой.

Это услышав от неба,
долго я чухал чуба.
Чтобы сверкнуть вполнеба,
стоит ли врезать дуба?

*****

*****

*****

*****

Сколько чудесных вспышек
эта земля рождала,
сколько сгоревших искор
прахом земли этой стало.

Сколько имен погибло,
ярко вполнеба сиявших,
было затоптано быдлом,
скотным двором *****.

Яркую вспышку удавит смог
их сигарет нечистых,
рыканьем пьяным заглушит скот
истину нежно-лучистую.

Славься, о *****, скотов командир,
мафии крестный папаша,
стадо скотов ты уже сократил,
в рай погоняй их и дальше.

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

Рокотом хмурятся тучи,
грозной сверкая горой.
Ты, философ, дремучий,
и к тому же сырой.

В небе парить аки пташка
видно, тебе не пора.
Выбьет не жар, а какашку
гром из твоего нутра.

Сам ты давно ли из стада,
хвост не задрыпан ли твой?
Гавкать на стадо не надо,
хлебом ты ихним живой.

Все, кого стадо топтало,
в этом же стаде росли,
жрали бы досыта сала –
вряд ли бы вспыхнуть смогли.

Будь благодарен тем людям,
гречку и хлеб что растят,
хлеб ведь воистину чудо
в грубых чудесных руках.

Чем на ***** и на *****
психи ворочать свои,
внюхался ты бы получше
в запахи этой Земли.

В хлебе, картошке и в лицах
Солнце, Земля и Вода,
что ж ты искать еще тщишься,
черт тебя тянет куда?

Много любителей с неба
силой и славой сверкать,

ну, а попробуй из хлеба
солнечный образ создать?

Или в воде из криницы
импульс услышать живой,
образ, что только творится
вечной Водой и Землей.

Всюду в сотворенном мире
место сотворчеству есть,
можно и хлебом, и вихрем
даже безмолвием цвести.

В хлебе, безмолвии, вихре,
в нежных цветках лепестках
светится в солнечном мире
солнечная красота.

Солнце сияет цветущим,
Космос открыт творцам,
а матюков твоих куча —
нищенство, бляенье, хлам.

Все это слышав и много другого,
я на распутье у камня стою,
образ творить ли из света и слова,
благоустроить ли нору свою.

*****

*****

*****

*****

Всю эту мудрость переварив,
делав и светлость, и подлость,
я сотворить на все вкусы решил
молнию, бомбу и образ.

Всякому творчеству свой адресат,
тол, звездный час, детонатор.
Если стихи не приемлет ваш зад,

что ж, полетите вы на***.

Образу всякому тоже свой час,
стадо, пророк, распинатель.
Солнечный цвет не доходит до вас –
*****.

И для поэта положен предел
временем, стадом и задом.
Солнечный образ зажечь не сумел –
в хлев возвращайся со стадом.

Но переходит поэт за предел
времени, хлева и стада,
хоть и щемит об уютном хлеве
нерв обожженного зада.

Подвійна спіраль

Двойная спираль

(п'ята редакція)

Цвітуть і хвилюються трави
на древній волховській землі,
дрімає у коренях пам'ять
віків, що забулись в імлі.

Цветут и волнуются травы,
хранители чар и волхвы.
Волнуется древняя память
весны этой древней земли.

Давно заросла вже дорога,
і Альту убили ріку,
джерело прадавньої Волхви
загнали під безвість піску.

Ушла в безвозвратность дорога,
И Альта пропала река,
поэзию древнюю Волхвы
загнали под безвесть песка.

*****
*****
*****
*****

Пришли паразиты, вампиры

*****
*****
*****

Отнять, одурачить, подсунуть,
зомбировать тысячу лет,
убить, напаскудить и плюнуть
в земли этой память и цвет.

*****
*****
*****
*****

А тричі дурак – той, хто хоче
зробити скотині добро.
Свиня напаскудить, затопче,
а дурню повернеться зло.

*****
*****
*****
*****

Но сломались часы
и распалась цепь.
Одичали скоты,
кончен времени бег.

Але час не спинить,
і скотам теж відміряно
час паскудить і пить,
час до скотомогильника.

Крізь ублюдочний рик

*****

бачу інший я лик
весен, доль і життів,

що зійдуть у весну
з неймовірних глибин,
як ростки полину
що давно вже відцвів.

Творит імпульс полет,
чтоб начать от начал.
От истоков поток
творит новую даль,

открывает, как взлет,
как весной ледоход,
даль до вечности звезд,
глубь до памяти вод.

А трава все цвіте,
і корінням заплетеним
часу знак береже,
що сховався за Летою.

Из земли и воды,
тьмы и безвести бездн,
снова шелест травы
шепчет древнюю песнь.

Сходят паростки знов
незапам'ятний раз.
Від основи основ
новий твориться час.

Окоема простор,
память, даль и трава
возвращаются вновь
на свои берега.

Знов сотворююсь я
і творю водночас

я основу основ,
мить, розгорнуту в час.

Між явою і сном,
в тиші гілок верби,
у воді під піском
спогад-імпульс живий,

образ квітки-весни,
пам'ять-проросток-час,
що росте з глибини
і сотворює нас.

Творит вновь горизонт,
даль и выхода срок
миг, что вечно живет
в вечном зове дорог.

Раскрывается миг
в волнах трав и в мечте,
в росах вечных, как мир,
да в летящей звезде.

Я іду в глибину,
в споконвічність земну,
через корені трав
укорінююсь сам.

Я росту із землі
і земля у мені
кожним струмом своїм
пророста з глибини.

День і ніч
віч-на-віч
в споконвічність земну
я вросаю і зву

що не знаю і сам,
але наче я знав
у якомусь житті,

у забутому сні, у якійсь висоті.

Я відкритий Землі,
як безмежності даль,
що розкрилась в мені,
наче промінь-канал.

Я відкритий Землі,
як миттєвості час,
що ховає в імлі
слід миттєвостей-нас.

Я відкритий Землі
як сузір'ям вода,
і колише в мені
даль зірок глибина.

Я Земля, її пам'ять і нерви,
хвилі трав, горизонти, блакить,
я пульсую вкоріненим нервом,
мить Землі, що в безмежність летить.

Пахне гірко полин,
як століття назад.
Обертається в пил
мрій-бажань зорепад.

З пилу мрій і зірок,
із вітрів і стихій
сотворюється знов
сосен цвіт запашний.

В пам'ять мрії біжу,
а сосновий пилок
вклав кайму золоту
оберегом дорог.

Промениться в росі
зачарований ліс,
як сузір'я ясні,
що сіяли колись.

Променяться в лісах
квітки-чари Землі,
барви, пам'ять і шлях,
що згубивсь вдалині.

Розмаїття шляхів,
квітки-чари життя,
пам'ять вічних стихій
у живому жива.

Пам'ять схована в цвіт,
в спрагу вічну води,
у весняний потік,
в шум дощу навесні.

Синь дзвенить висота
і співають пташки,
і мелодія та
проростала віки.

Вибухала Земля,
бив вогонь із небес,
щоб сон-квітка цвіла,
чара чудо з чудес.

Неймовірно проста
і безмірно складна
неба синь-висота
і співзвучність земна.

Співсотворений світ,
співдорога істот,
відображений слід
в простір-синь горизонт.

Горизонти Землі,
перепростору грань,
перепростір в мені,
ще не пройдена даль.

Мріє мрія моя
в барвах сонячних строф.
Відображуюсь я
в даль-кільце горизонт,

в шум дощу і в потік,
що біжить вік у вік,
творить шлях свій і час
вперше тисячний раз.

Я сотворюю час
як підземний потік,
що в підземних пластах
час згубив свій і вік.

Вихор цвіту й вогню,
безліч творений раз,
творить долю мою,
творить заново час.

Волхви спокій і вихор,
корінь, крона і цвіт,
розпросторює вітер
мою мрію у світ.

Я росту від Землі
кожним нервом своїм,
розкриттям в танці А,
імпульсуючим Я,

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

*****

З вітром рифмуються вихори,

а пам'ять із Яв і Нав,
колишуться в хвилях вітру
схвильовані нерви трав.

Дихання сонячно-земне,
розталої погляд води,
розкрилася мить і зве мене
як стежка в неznані світи.

Дрімає, неznана й невпізнана,
чар-квітка чарівна моя,
без виходу, простору й вислову,
як загнаний сам себе я.

З уламків угаданий образ,
сотворена з сяйва зоря,
із безвісті виниклий голос,
з уламків відтворений я.

У сферу збираються краплі
розсипаних сонячних іскор,
і сфера спалахує раптом
і шириться сонячним вітром,

щоб в квітці тендітній кульбаби
розкритись пахучим сонцем,
і знову відчути спрагу
корінням, листком і соком.

О спрага, роса і прозорість
пелюсток ніжної квітки,
пульсуючий сонячний образ,
що прагне рости і жити.

Обличчя Землі і Сонця,
людини, води і квітки,
одне відображує одне,
в одному пульсують ритмі.

Обличчя Землі і Сонця,
дорога, вода і земля —

це мене інверсний образ,
а їх інверсія – я.

Все нові і нові обличчя
шукають одне в одному
невтолену спрагу вічну,
забутого світу відгомін.

Все в нові і нові обличчя
як спогад забутого дому,
проситься нове світло,
древнього ритму відгомін.

В непространстве звенит
кристалл тишины,
непроявленный ритм
бесконечной струны.

В просторі дзвенить
кристал тишини.
Розпросторилась мить
і звучить у мені.

В безмолвии сил,
как в кристалле огня,
я читаю мотив,
он читает меня.

В невимовності сил,
як в кристалі вогню,
я читаю мотив
в чар-країну мою.

Тьма тропинок до дна
и одна лишь в зенит,
и звенит тишина,
как взлетающий МИГ.

Безліч стежок до дна
і одна лиш в зеніт,
і стрімка тишина

неосяжно звучить.

Безначальность огня,
вдохновенья часы
отражают меня
искрой в капле росы.

Невимовність вогню
що в мені десь горить,
невимовність мою
перетворює в мить.

Размыкается миг
и кольцо-горизонт
мне сигналом горит
синь-дугою на взлет.

Розмикається мить,
в чарах тиші й вогню
кожним нервом біжить
струм в землі глибину.

Миг летит, как волна
через пропасть времен.
Я звучу, как луна
от волны берегов.

Розмикається мить,
в чарах тиші й вогню
кожним нервом біжить
струм в забуту весну.

Там волнуется даль,
голос, образ и след,
а живая вода
превращается в снег.

Там співає вода
і хвилюється даль,
і летить пташеня
в простір-синь-небокрай.

Я лечу как волна,
лечит пламя разлом,
и живая вода
сотворяется вновь.

Синь була і нема
і засох дивоцвіт,
але знову весна
творить зоряну мить.

Снова вспыхнет звезда
и растают следы,
вспомнит образ вода
и сотворишься ты.

Мить летить вогняна,
а навколо зима.
Поховали сніги
пам'ять, даль і сліди.

Из туманов и звезд,
рос и шепота трав
ты внезапно придешь,
как разлом через даль.

В мить обернется даль,
а розлом у вогонь,
неймовірно близька,
ти спалахуєш знов.

Память, образ и даль
растворились во мне.
След дорожкой стал
от звезды на воде.

Неймовірно близька,
як зоря у воді,
мріє мрія моя
крізь бар'єр крижаний.

Я бреду, чтоб собрать
искр рассыпанный след,
чтоб найти и обнять
незапамятный свет.

А дорожка зовет,
и мерцает вода,
не войти в этот взлет
мне уже никогда.

А твой образ манит,
как дорожка к луне,
как искру динамит,
чтоб взлететь к вышине.

Я вдихаю твій образ
кожним нервом своїм,
погляд, руки і голос,
як чаруючий спів,

як землі аромат,
як сон-квітку і хліб,
чудом знайдений лад,
новостворений світ.

Я відображую тебе,
як промінь зорі вода,
як озеро колір неба,
як буря свій власний крах.

Но погасла искра
и упала звезда,
и взрывается крах,
и сгорает мечта.

Залишивсь аромат
у далеких світах,
а нездійснений лад
невідступний, як крах.

Что ж, горишь и гори,

бездны холоден взор.
А упряма, так смотри,
вечен этот костер.

Яскраві іскорки мене
спалахують в збурених хвилях,
та образ чужої тебе
утримати я не в силах.

Я хочу утримати образ,
як згадує промінь вода,
дороги, мрію і голос,
і мить, якої нема.

В тумані губиться образ,
очі, голос і ноги,
і я розсипаюся знову
на іскри, потоки, дороги,

пробіжки в нічному тумані,
шалені манії й мрії,
душі фрагменти рвані,
зірки, що мене не гріють.

О спрага далекого образу,
як прана першого вдиху,
як поклик забутого голосу,
відгомін древнього ритму,

о спрага прекрасного образу,
як спрага нового вдиху,
як мрія зернини у колосі,
як тінь пережитого лиха.

Вдихаю я прану і землю,
живу пережитком лиха,
та образ прекрасний неземний
земля замінить не в силах.

Уйти бы мне прахом в землю,
забыть горизонт бы синий,

но образ прекрасный неземный
дает мне чудесную силу.

Гуркочуть громи і удари
прозріння обрушують в світ,
а квітка прекрасна нектаром
чарівну утворює мить.

С небес громовые удары
прозрением будят мир,
но памяти давней чары
мне мир превращают в миг.

Я іду в глибину,
в споконвічність земну,
та утрачена мить
знову зве мене в світ,

де в лице ураган,
де душа і карман
спорожніло мовчать,
як на старості блядь.

Знов у лицях стихій,
у хворобі лихій,
у весну й снігопад
зву я втрачений лад,

сон-весни дивоцвіт,
де проходив твій слід,
де джерельна вода
чула сміх і слова.

У просторах небес
і у лицях стихій
розчиняюсь я весь,
як в хворобі лихій,

знов у відчаї зву
чудо-воду живу
кожним себе куском,

і живу крізь розлом.

А вершини зовуть,
і стрімка крутизна
знову манить у путь
як хвороба нова.

Я іду, як у сні,
через хащі болот,
через ями страшні.
Ями край – горизонт,

а трухлява кора
мій освітлює путь,
наче власна мара,
що не в силах забуть.

А дно все спускається глибше,
і важчає кожен крок,
і втягує серед тиші
підземний мене горизонт.

Марна мрія і поклик,
болото з усіх сторін,
життя останній спокій
приходить у відчай мій.

Я іду в глибину,
в зелень-тиш водяну,
скоро в коренях трав
стану коренем сам.

Час згортається в мить
і мене вже нема,
тиша стиснулась в крик
і спалахує тьма.

Час закінчивсь для вас,
а для мене почавсь.
Стане торфом трава
і забуде слова.

А на торфі колись
знову виросте ліс,
знову прийде весна,
мить-пора чарівна,

і розтала вода
спогад-сон проспівала,
знайде шлях мій і час,
безліч втрачений раз.

Все повториться знов
до основи основ,
розцвітання і крах,
і невтолених спраг

спрага вічно-п'янка,
пам'ять цвіту й життя,
вітер Сонця й Землі,
і пушинки малі,

що несуть по світах
у блакить на вітрах
спрагу жити й рости
і живої води,

що дарує весна

всім, хто пам'ять зберіг
про безмежність доріг,
про сон-квітку й польот
в простір-синь горизонт.

Я Земля, мрію хвилями трав я,
а очами озер променюсь у блакить.
Я Земля, мріє хвилями пам'ять,
а дорога за обрій летить.

Я Земля, разнотрав'я диханье,
я волнуюсь очами озер голубых.
Я Земля, ее волны и память,

а мой путь через бездну летит.

Пахне ніжністю сон, квітка-чара весни,
і спалахує знов образ-сон чарівний.
Від життя до життя, з давніх злетів і мрій
творить мить чарівна обрій сонячний мій.

Пахнет вечностью сон, мой любимый цветок.
В корень спрячется сок в предназначенный срок.
Через время и мглу, как знамение звезд,
Мглы разомкнутый круг, мой горит горизонт.

А час-річка летить, і за обрієм крах.
Хочу з часу зійти і заснуть у квітках.
Та гуркочуть громи, дощ періщить і град,
Щоб не смів засинать і дивитись назад.

А река все летит, и за взлетами крах.
Я сошел бы с пути, чтоб забыться в цветах.
Но знаменье дорог, как суда приговор.
Не отменится срок, невозможен повтор.

Завивають вітри, мокрий сніг у лице.
Сплять у пеклі чорти, а мене все несе
через темряву й сніг, у чужу мені ніч.
Залишилось лиш це, відчай, вічність і ніч.

Редко месяц блеснет через туч толчею.
Мира нет в небесах, буря воет внизу.
Что ж, дорога, лети, вместе в ночь мы уйдем.
Пусть навечно следы вмерзнут в синь-горизонт.

Де-не де ліхтарі мерехтять на стовпах.
Ні **** угорі, а внизу лише крах.
Що ж, дорого, лети, ми закінчимсь разом.
Ніч ховає сліди, а сніги горизонт.

Політ

Летять шляхи, летять шляхи
до вирію,
а я лечу, а я лечу

над прірвою.

Летять шляхи з туману літ
і пам'яті,
летять літа, як шляху мить,
як спалахи.

Палає світ, і шлях горить
над обрієм,
і я горю, як барва-мить
у полум'ї.

Горять мости, і час горить
загравами,
а я лечу, як хвиля-мить
над травами.

Лежать шляхи розломом доль
і прірвою,
нема шляху зустрітись знов
у вирії.

В тумані літ згасає мить
за прірвою,
а я лечу з полону літ
до вирію.

В тумані літ згубилась мить
від спалаху,
і я лечу із ночі в ніч
без пам'яті.

Вмерзає слід у вічний лід
під хмарами,
летять роки мені услід
примарами.

Позаду крах, навколо крах
стіною чорною,
а я лечу, як з клітки птах,
до обрію.

Мить

Хтось має багатство, хтось любить роботу,
а я довіряюся миті польоту.

Веди мене, мить, через прірву і шквал.
Потоку, що мчить, не потрібен причал.

Хай землю шукають в морях кораблі,
а русло моє живлять сили Землі,

і простір мій творить її горизонт,
а в долю вкарбовані прірва і зльот.

Сліди

Я горнусь до Землі, як прибитий листок,
наче промінь зорі, що летить у пісок.

Русло-час струменить, тихо сяє роса.
Мить спинилась на мить, зачарована вся.

Як у краплі роси, сяють спалахи літ.
Мріє пам'ять віків, йде і губиться слід.

Йде із давніх-давен, творить долю і час,
а куди приведе – це залежить від нас.

Доля, обрій і мить, ява, нава і прав,
а безмежність дзвенить в тихім шелесті трав.

Сяють краплі роси, відображують мить,
розімкнулись часи, з миті твориться світ.

Час, миттєвість і прав, доля, пам'ять і слід,
що приходять у яв з нави втрачених літ.

Хвилі мріючих трав у квітучих полях,
хвилі губляться в Нав і чарують мій шлях.

Кристалл

002

101

Гори, безысходность,
холодным огнем,
раскинулась пропасть
во весь окоем.

Лед, вода и огонь
между Явью и Навь
и барьер болевой.
Быть или не быть.
Небыли быть,
Гори и угасни,
как память про Русь.
Я тоже угасну,
но после вернусь.
Рассеется мгла,
и забудется боль,
но мечта не была.
лилией белой
волнами плыть.

Обманом разбужен
сон-цвет в декабре.
Убьет его стужа,
но корень в земле.
Корень цветка
в сон уходит зимой,
забывая обман.

Вспышкой молнии
вспомнить судьбу,
Обман я забуду,
и вспомню простор,
и с Нави приду я
разбуженным сном,
Растает туман,
разбуженным сном
открывая простор.
ранней весною
взойти наяву,
стихией весенней,
травой и землей,
и лилией белой

над темной водой.
Стихия весны
согреет дыханьем
безмолвие вод.
мир узнавая
в запахе роз,
Расти, моя боль,
сон-цветком в декабре.
Слово "любовь"
не в моем словаре.
Боль, что росла,
сном уходит в декабрь,
в вечный лед.
солнцу раскрыться
искрами рос,
Гори, моя боль,
и меня ты прости,
что был я с тобой
одинок на пути.
В небылое уйдя,
в колыбели стихий
дремлет память моя.
в даль, что манит
незапамятным зовом,
Уйди в небылое,
а память моя
восстанет волною
стихии огня.
А цветок и огонь
творят явь и судьбу
и гармонию сил.
птицею вольною
вырваться снова,
Судьба моя, верь мне
цветком и огнем,
стихией древней,
разбуженным сном.
А Земля
держит мир
и творит горизонт.
чтобы мечту

сотворить наяву.
Земля моя, верю
судьбою твоей,
и памятью древней
не-были моей.
Дремлет мир у огня,
мгла судьбы горизонт
проявляет собой.
Быть или не быть,
мечтою живу.

Фінал

Я мертвий труп,
і вогкість глини приймає ласкаво мене.
Я мертвий труп,
і вічність глини ховає лагідно мене.

Спокійний я, в пластах землі
я вічно житиму.
Нема зими, нема весни
у цьому світі.

Питаю я коріння трав,
що там, за обрієм,
чи скресла вже Десну весна
чарівним подихом,

чи іскри барв у росах трав
бринять і радують,
чи стежки, де я пробігав,
про мене згадують?

Бажаю вам, травичка сон,
розкритись квітами,
а вам, сосна, рости в блакить,
шуміти вітами.

Там доля десь моя літа
у небі пташкою,
і кличе знов мене в життя
про пташку казкою.

Мене дістаньте корінцем,
це буде нерв мій,
а квітки лагідне лице
мій погляд в небо.

Пливе вода підземних рік
земною свіжістю,
пливе й пливе із віку в вік
земною вічністю.

Я шлях скінчив і все забув,
і доля зламана.
Піду я в камінь, а вернусь
джерелом з каменя.

Погляд в казку

О мишка, я сівши хвостом на диван,
Про Львів підмостивши легенд давнину,
Ключами легенд розмикаю туман,
І постаті з них спалахнуть наяву.

Ось дядько, що тягне без дозволу скарба,
А тому дісталася доля у дар,
Хтось важко працює і крутиться марно,
Не в силах позбутися зваби примар.

Примарні й непевні шляхи й повороти,
Хазяїн, чи збійник, чи лицар, чи цар,
Тягар обважнілих чобіт чи роботи,
А дець сам собою горить небокрай.

Примарні й непевні потуги й прикмети,
Що ними у сутінках мітимо шлях,
Та вічно живе в нас покликання злету,
Що вічно зове у блакить через крах.

Минаються дні, горизонти й роботи,
І наших будівель громади громад,
Лиш мить, що летить і зове до польоту
Дає виправдання і лагодить лад.

О мить невимовна доріг і просторів,
Ти твориш мій обрій, що був і мине,
Минають дороги, роботи і гори,
А мить все летить і все вабить мене.

О щем невимовний доріг і просторів,
Що були й немає, і вічно в мені,
О роси й тумани, світанки і зорі,
А доля моя мерехтить у вогні.

Миттевість останнього спалаху зірки,
Що падає в землю, щоб стати зерном,
Щоб знову ожити у проростку квітки,
Ввібрати проміння й розкритися знов.

А вітер летить і хвилюються трави,
У шелесті листя ховається слід.
О мить, моя доля, покликання, чари,
Мій погляд і поступ у обрій і в світ.

Вірш, написаний в час хвороби

Дорога моя,
ми з тобою ідем
у свіжості рос
і в гарячці хвороб,
з буття в небуття
і вертаємось знов.
Зірки мерехтять
І барвиться роса,
а чари квіток
тишать вітру розгін,
і творять затишок
нектаром п'янким.
А хмари не мають
притулку вночі.
Не маю і я,
у ночі біжучи
з дорогою разом.
Одна самота,
та ж сама зараза

і днів марнота.
І холодно дивляться
вічній зорі
на наші провалля
й блукання вночі.
Нема тому краю,
Й початку немає.
Безодня світів
плине вічність віків,
а мить розчинилась
у запаху трав.
Дорога чи є,
чи мене вже немає,
туман тее знає
над хвилями трав.
Іду і біжу,
ноги згадують шлях,
що буде і є
нести чари і жах.
Страхають громаддя
руїн і творінь,
вершини й провалля
у долі моїй.
Дороги й стежки,
що зійшлись у одну,
я вами біжу
у веселку й біду.
Чарують барвистії
спалахи рос,
висвітлює пам'ять
проміння в тумані,
а забуття,
як пелюстки мороз,
чари і барви
вкарбовує в камінь.
Чарами чар
цвіт розцвітить весна,
і каменя карб
відчує вода жива.
Слід від лижні
дасть початок струмку.

Русла згадають потоки
сонячні і земні,
нерви проб'ються током
в камені і в мені.
І невимовність чарів,
вічна спокон віків
знову на мене гляне
з річечок і струмків.

Доріжки

Доріжки,
ви нерви мої,
що просторитесь в світ.
Я вами охоплюю
смуток туману,
і вами іду
в горизонту блакить,
де квітнуть-хвилюються трави.
Просторюсь в безмежність
і в безвість часів,
де феї мої чаросайні,
і чари їх знову щемлять у мені,
і я у них вічно згораю.
Немає мене,
лише шкварка в вогні,
до дна небуття пригоріла,
лишився нагар
споконвічно в мені,
забрало на полум'я сили.
Веди мене, стежка,
і доля моя,
у смуток туману
і в сонячність дня.
Польотом лижні
і промінням зірок
я чар моїх фей
перетворюю в крок.
Летить поза обрій
дорога моя,
і губиться в ньому,
гублюсь у ній я.

Дорожки

Тоскуют о мне дорожки,
а я тоскую о них.

Высохли росы-сережки,
в душе пересох родник.

Где-то колосятся травы
над заповедной Десной.
Пахнут дождем дубравы,
спит сон-трава под сосной.

Скрылись туманы и речки
в непроницаемой мгле.
Я еще помню словечко,
но все тоскливее мне.

Врет чьи дома и страны
в точке любой земли.
Ждут меня росы и травы,
но уже не мои.

Была тоска о несбывшемся,
стало теперь их две,
ноют без права высказаться
в памяти и в голове.

Ну и попал я в стремину,
спрочем, влез в нее сам.
Время проносится мимо
и течет по усам.

Все сказанное и несказанное
фиксирует штампом время,
июня 17-го на 18-е
2009-го темень.

Разлом

А за мною разлом,
А светила звезда.
А я лез напролом,

И прилез в никуда.
Свистнул с берега рак,
А за ним паровоз,
И в туман и во мрак
Меня ветер унес.
Завтра новый рассвет
Над громадой Москвы,
А возврата мне нет,
И со мною все вы.
Через мрак и туман,
Через даль и разлом,
Я не знаю и сам,
И не знаю о чем.
А ветра все летят,
И не знают куда,
Ни на слух, ни на взгляд
Ни пути, ни следа.
А ветра все поют,
И не знают зачем,
Про дорогу мою,
Что ушла насовсем.
Где-то тысячи верст
Все бегут в небытие,
И зовут с небытия
Чтобы стать бытием.
Я бегу и кричу
В необъятный простор
Что дорогу мою
Поглощает как вор.
Без следа, без причин,
Необъятно один,
Я кричу в небытие.

Круг

А круг розімкнувся лише на мить.
І знов в невідомість вагон мене мчить.
Мете завірюха, зникають сліди.
Ні слуху, ні духу, ні сну, ні мети.
Дороги немає, і світу нема.
Ні впаду, ні злету, одна лише тьма.
І я в ній лечу, і шукаю зорю,

Щоб променем впала на долю мою.
А зорі у небі, а я на землі,
Без зірок непевні дороги мої.
Крізь хугу за обрій, якого нема,
Я променем мчу, і розходиться тьма,
Із проблісків світла складається світ,
І знову зоря шляховодна горить,
Для мене й над світом, як спогад про тьму,
І вабить не знаю куди і чому.
Така моя доля, неспокій, і жах,
За зіркою в обрій летить по світах.
Немає на чому залишить сліди.
І втягує обрій мене назавжди.

Люди идут по свету

Люди идут по свету
В света манящую даль.
След их уносит ветер
За голубую вуаль.
Тает за дальним пределом
Образ прекрасный, как сон,
Чтобы в неведомом небе
Вспыхнуть сверхновою вновь.
Вспыхивают горизонты,
Алый горит рассвет,
Смутно позвало что-то,
И возврата нет.
Мчит траектория взлета
В безвесть и через туман.
Нет у судьбы поворота,
Неповторима даль.
Неповторима фея,
Образ ее и взгляд
В небе рассветом алеет
И улетае вдаль.

Смысл

Если есть в этой жизни смысл,
то в дороге, в туман уходящей,
и в мечте, улетающей ввысь,
и в несбывшемся счастье.

Если есть в этой жизни миг,
что всей были и небыли равен,
соберет он, как буквы стих,
всех дорог посвященье и память.

Если вдаль улетают дороги,
где за гранью и небыль и былъ,
значит, небыль исполнится, чтобы
яркой радугой вспыхнула былъ.

Лижня

А лижі летять
Горизонту услід.
А мить не спіймать,
Можна з нею летіть.

І ось я лечу
Сам не знаю куди.
Поглинає лижня
Горизонт назавжди.

А за мною повзе
Синім присмерком ніч,
І її не спинить,
В ній не можна летіть.

Що ж лишилось коту,
Крім триматись за мить,
Та кущі обминать,
Щоби сторч не влетіть.

*****

Написано в период тяжелой болезни осенью 2010, когда я развалился на куски:

Тошнит от собственной жизни
От ***** до головы,
Влачусь, на дороге лишний,
Осколок чьей-то судьбы.

Осколки собрать не в силах,

Что втоптаны в липкую грязь.
Течет и играет в жилах
Несбывшихся снов маразм.

И я в этой липкой жиже
Весь с головы до пят,
Тону и спускаюсь все ниже,
Чтоб комом грязюки стать.

А высохнет ком,
Споткнется прохожий и крикнет:
Вот блядь,
Черт положил эту глыбу.

Ком рассыплется в пыль.
Тем и кончится быль.
И развеют ветра
То, что было вчера
Неизвестно кем,
Неизвестно зачем,
В неизвестность дорог.

Исчезнет в мира коде
Программы сбой и глюк,
В творении природы
Начнется новый круг.

Прогулки дневные, прогулки ночные,
Прогулки средь призраков канувших лет.
Виденья всех лет, людские, лесные,
Рисуют собою мой зыбкий портрет.

Смешались все краски, миры и основы,
Что было и не было, встало безмолвно
Изнанкой реальности, мысли и слова,
И я в ней кручусь, растворяясь снова.

Летят мириады непрожитых лет,
Летят звездопады, покоя мне нет.
Ни небо, ни воздух, ни огонь, ни земля,
Отныне не держат маньяка меня.

Исчезла дорога, которой иду,
И я, среди небыли небыль, бреду.

Судьбою начертан был жизни предел.
Но я перейти за него захотел,
Хотел или нет, но я грань перешел,
И лучше бы я был пред ней завершен.
Теперь ни границ, ни дорог, ни судьбы,
Куда и зачем, не подскажут столбы.

Бреду я как призрак чрез призрачность мира,
Исчезли судьба, вдохновенье и сила.
Осталась тупая привычка идти,
Топчу то грязюку, то пыль на пути.

Послесловия после относительного выздоровления, начало 2011 года:

Бесценен опыт болезни,
Безмолвен и неповторим.
Судьбы закаленное лезвие
Прошло по дефектам моим.

И я, вспоминая провалы
Во тьму среди безвести бездн,
Теперь понимаю, что мало
Пришлось мне тогда перенести.

Жестоки уродства и глюки,
Что впаяны в мой организм.
Раздуться от маний не штука,
Попробуй утомонись.

Держать себя в равновесьи,
Опору в себе потеряв,
Шатаясь под собственным весом,
И снова впадая в развал.

Хватался за пыль и память,
Свою и прекрасных фей,
За звезды моих симпатий,
Из бездны прошедших дней.

Прорывы, полет и предательство,
Богата буква Пе,
В писец превратилась, значит,
Печатью в моей судьбе.

Жестоки болезни уроки,
Но помню я этот надрыв
Как прорезь в новое что-то.
Иначе бы не сотворил.

Нельзя сотвориться иначе
Чем через любовь или боль,
А что это будет значить,
В судьбе к единице ноль.

Память дорог

Выводит меня дорога
На новый судьбы виток.
Из пыли собранный, снова
Бреду привиденьем дорог.

Что явь, что не явь, все смешалось,
И вышел всему свой срок.
Дорожная пыль осталась
Как память моих дорог.

Шаг вправо, шаг влево – паденье,
Чертей уж заждался конвой.
Бредет напрямиком привиденье,
А звезды сокрыты мглой.

Раскинулись хащи широко,
И нет в них прохода коту,
А звезды, те слишком высоко,
Чтоб хащ освещать темноту.

Эх, не была-была ли будет,
Ловите дорогу, усы,
А пыль где прошел я забудет,
И вьется от капель росы.

Фея

А вдруг энергетика йоги,
Исполненная котом,
Укажет коту дорогу,
И миллион притом.

Тогда я куплю квартиру
И образ в нее приманю
Феи моей любимой,
Что в сон приходила коту.

Вдыхаю я мир,
Рядом фея моя,
Очарованный миг,
Очарованный я.

А вокруг океан,
Ни сказать, ни обнять,
Миг уходит в туман,
А вернется ль опять?

А березки стоят,
Все в листве золотой,
А дорожки манят,
Тенью феи моей.

Как просвет среди туч,
Как в завалах ручей,
Дальней звездочки луч
Взгляда феи моей.

А, была не была,
Я лечу в пустоту,
Чего нет – не поймал,
Чему быть – сотворю.

Пам'ять

Я пам'ятаю камені, що тебе пам'ятали,
а доріжки летять із нізвідки в ніщо.
Траєкторії іскор пронизують пам'ять
того що не буде і що не було.

Я бреду по доріжкам, а пам'ять іскриться
неймовірністю мрій, у яких я живу,
що живуть у мені. Це життя мені сниться
крізь розломи в мені, що є наяву.

Неможливістю мрій мріє часу межа,
на порозі життя стрімкий водопад,
розсипалась іскрами пам'ять моя,
і губиться в прірві, гублюсь у ній я.

Супчик

О супчик, ти сила і воля
ранкових росинок гірських полонин,
Ми створені разом з тобою
із соків Землі і натхнення годин.
Над нами сіяло барвисте проміння,
і дощик приносив безмежність небес,
і ось ти зібрався із аури літа,
і серед зими так чудово воскрес.
Летять твої пахощі спогадом літа,
піднесенням гір і затишком трав,
Збираюся я у безмежності миттю,
щоб чарам відкритися пахощів, барв.
Із сили і волі, квіток і потоків
відтворююсь я, а квітки у мені,
із рос і простору, з потоків і кроків,
відтворюю час, де поля запашні.

Роздоріжжя

Я виходжу сам на роздоріжжя,
На розліт незвіданих шляхів,
Що летять і долі навпіл ріжуть
У розліт незвіданих світів.

А навколо ніч пливе без краю,
Холодно пронизують зірки
Вічність, що усе на світі знає,
Всі дороги, сторони й стежки.

Я стою один на роздоріжжі,

У розльоті, що летить у даль,
А зірок розсипано як збіжжя,
І летить проміння по світам.

Доль розліт у ночі, що як море,
Крок у вічність віч-на віч
Вічність розтинає, наче промінь,
І летить мій шлях, як промінь в ніч.

Загризу піду морквину,
Символ проростання в глибину
Із зернини, що недоля кинула
В тьму, холодну, мокру і страшну.

Вічність

Тільки вічність і я,
навкруги ні ***,
світ напився і спить,
і йому не свербить,
хто він, звідки й куди,
чи залишить сліди.
У нічній тишині
так самотньо мені,
серед мрій і примар,
поміж маній і хмар.
По далеких світах
бродять відчай і жах.
Щось залишилось там,
що не знаю і сам,
а тепер не знайду,
сам собі на біду.
А недоля моя
теж не спить ні ***,
усе крекче й гризе.
Розвалилось усе,
що я пер-мурував,
і нарешті я став.
Відобразилась ніч
у мені а я в ній,
шлях знайти марна річ,
і реве буревій.

І кудись я пливу
поміж сяєв і бездн,
і марю наяву,
і мара я сам весь.
В позі лотоса я
концентрована мить,
невимовність моя
у мені струменить.
Темна ніч навкруги
і погасли зірки.
Плинуть Цна і Десна,
там і там пів-кота.
Лапи, вуса і хвіст
всеохоплюють світ.

Боль

А время летит и пульсирует боль,
сгущаясь в туман и во мрак уходя.
И я в нем лечу, бесконечности ноль,
вселенная по*** и я на***.
А звезды мерцают в бездонной ночи,
и глаз мириадами смотрят в меня.
В росу превратился туман и молчит,
и звезд мириады в росинках горят.
Бездонное небо, мерцание звезд,
а в травах тропа серебрится от рос,
и я растворяюсь, и память моя
уходит за грань моего бытия
тропою в туман, в бесконечность времен,
где снится все тот же несбывшийся сон,
(*****
(не подлежит озвучиванию – память симпатий кота)
*****)
И лечу я в пространстве, непонятно в каком,
между грубой реальностью и неведомым сном.
Небылое и грубое соткались в композит,
опускаюсь то в яму я, то взлетаю в зенит.
Сотворить небывалое вознамерился кот.
Продираюсь над ямами, но страдает мой хвост.

Листок

О білий листок паперу,
Сторінка мого життя,
Сплетіння волокон і нервів,
В яких відображуюсь я.

Дві фарби, біла і чорна,
І лінія мого життя,
То звивиста, то повторна,
І літер у ній до ***.

Виходять потоки і нерви
З глибин мого небуття.
Безодень яких химери
На смисл претендують життя?

Проходять роки і дороги,
І сяють зірки провидінь,
І сіє листопад додолу
Листки моїх вчинків і днів.

Одна лиш земля і небо
Прочитують знаки і дні,
А барви підуть у небо,
А листя у шар землі.

Лиш зірки, що сяють високо,
Провидять дороги мої.
Проваллями плутають кроки,
Шукаючи шлях до зорі.

А я, що вишкрябую знаки,
Куди подітись мені?
У небо не пустить срака,
Залишусь листком на землі.

Ужас науки

Голова ты бедолага,
В дождь и в снег и в ураган
Крепко шапку ты держала,
Направляя путь ногам.

Ничего тебя не брало,
Ни жара, ни холод вьюг,
А сегодня захворала,
Окунувшись в муть наук.

Злые призраки науки,
НТС, НТТМ,
Тянут уж когтисты руки,
Чтоб сожрать меня совсем.

Люты ползают микробы
По листам ученых книг,
Чтоб сожрать меня и чтобы
Заодно сожрать мой стих.

Говорю им, ну вас на***,
Ваших мудростей не ем,
Ну вас всех в глубоку яму,
Вот где место вам усем.

Но микроб не внимлет слову,
В яму лезти не спешит,
Хочет он напиться крови,
Да мозгами закусить.

Эх, собрать бы все науки,
Яму выкопать большу,
Взять за ноги и за руки,
Да пошпурить в яму ту.

Вместе с ними всем доцентам,
Докторам, профессорам,
Пусть бы стала яма эта
Вечный всем научный рай.

Пусть там ползают мудрено
В ширину, и в глубь, и в высь,
Наедятся истин много
И распробуют их смысл.

Я же с чистой головою,

Руки вымыл после книг,
С миром в мире и в покое
Напишу об этом стих.

Мета

Я прийшов у цей світ.
Не суворо судить,
що я міг, що не міг,
і навіщо творив.

Мене вабив туман,
промінь шлях золотив,
і в незвіданість звав
спів дзвінкий висоти.

Дзвін струмка серед гір,
вітру вільний польот
шлях оспівують мій,
творють мій горизонт.

Гір громаддя й років
поглинає туман.
Я забув нащо жив,
а можливо й не знав.

Ще одна висота,
ще в провалля одне
невідома мета
знову тягне мене.

Шлях з-за обрію йде,
і за ним пропада.
Вітер дме і гуде,
і співає вода.

Що ж лишилось мені,
як іти і співать,
через роки і дні,
що у безвість летять.

Та всьому є кінець,

і стає висота,
а над безвістю бездн
спалахнула зоря.

У промінні зірок,
і у співі води
набуває мій крок
осіяння мети.

Я забув звідки йшов,
що в проваллях лишив.
Сяє променем знов
поклик синіх вершин.

Чари

Квітка життя, що цвіте у вогні,
Квітка життя, квітка-чара Землі.
Квітка життя, зачарована мить,
Квітка Земля, що в безмежність летить.

Чекає на того квітка,
хто гідний прийняти в дар
усю неосяжність світу,
і ночі безмежність чар.

Яскраво цвіте й промениться
чарівна душа Землі,
а квіток чаруючі лиця
нашіптують щось мені.

Дивиться квітка у небо,
чарівне створіння Землі,
і віддзеркалює себе
в чарівній душі води.

Блакиттю води і неба,
співзвучністю всіх стихій,
в мені віддзеркалює себе,
і шлях зачаровує мій.

Хвилюється стежкою місяця

чарівна душа води,
на хвилях спалахи світяться,
як мрій незабутніх сліди.

Хвилюється, зірками світиться,
у дзеркало дивиться ніч,
а в місячній стежці колишуться
тремтячі спалахи зір.

І я забув, зачарований,
куди і навіщо йшов.
В безмежності ночі схований,
іду у безмежність знов.

А річка чарує і грає,
а місячна стежка тремтить,
самотністю в ночі безкрайній
щемить зачарована мить.

Судьба

Звезда горит, мерцая чуть.
Бледнеет ночь пред часом ранним.
Иду встречать я первый луч,
что путь сотворит из тумана.

Бывает ночь длиною в жизнь.
Упавших звезд не светит прах.
Пока есть луч, пути держись,
а если нет, смешон твой страх.

Бывает путь длиною в жизнь
на зов звезды, упавшей с неба.
Горит огонь и хочет жить,
как память огненного следа.

Я на последнем пределе,
и ночь на последнем пределе,
а звездам до нас нету дела,
они над рассветом и за пределом.

Ночь или я, кто из нас раньше встретит рассвет?

Строчка пропущена, записи нет.
Кто раньше закончится, ночь или я,
исполнится ль смыслом дорога моя?

В тумане скрывается путь и тупик.
По туману записан судьбы черновик.
Поди прочти.
Только идти.

Роса блестит и зреет час,
тропа зовет, туманом манит,
ведь нет дороги без луча,
а луч не светит без тумана.

А рассвет все проявит, и вспыхнут огнем
звездочки рос и небес окоем,
и на холодном куске метеора
радуга рос засверкает узором.

Вспыхнет рассвет, и проявится смысл
в зове дорог, убегающих ввысь,
что раскрывают мир и простор
далей, путей, горизонтов и гор.

Звезды в ночи и призванье дорог,
память звезды и судьбы моей рок.
Огненный след, что исчез навсегда.
Память звезды растворила вода.

Мир необъятен творений и звезд.
Алым соцветьем горит горизонт.
Неповторимостью звезд и цветов
вечность мгновений соткала узор.

Свежестью вешней просторы поют.
Свежестью ветра дороги зовут.
Тают лучи в озарении дня,
чтоб озарением стать для меня.

Реінкарнація

Залишилась тільки дорога,

а більше нічого нема.
Руїни загублених років
ховає в душі моїй тьма.

Ховає, тамує, мертвіє,
підступно, невпинно повзе,
здихаючим вовком я вию,
а зрештою, марно це все.

Залишилась тільки пустеля,
уламки чужого життя,
примар тимчасова оселя,
блукаючий в безвісті я.

Пекельними петлями кожен,
брече моїх днів череда.
Примари ожити не можуть,
і в безвість ідуть без сліда.

Спалахують вогники й гаснуть,
проходить примар череда,
на місці надії, що згасла,
калюжами мертва вода.

Без цілі й надії петляю,
що день, то є пекло нове,
і виходу з нього немає,
і я в нім собою не є.

То йду, то блукаю, то вию,
навколо пустеля сама,
і більше тягнути несила,
і мене давно вже нема.

Ні будь, ні забудь неможливо,
без грані буття й небуття,
у мороці губиться сила,
у безвість провалююсь я.

Бреду по примарній дорозі,
один у примар череді,

а пам'ять знеболення просить,
і тоне у мертвій воді.

Шукає первісна прана
з глибинних пластів буття,
шукає предвічний ранок,
та в ранок нема вороття.

Виходить з пластів замулених
джерельце одне скрізне,
що в ціле життя моє стулює,
і живить всього мене.

Шукаю і я джерело,
щоб зцілило долю й мене,
посмішкою Лади и Лелі,
що буде і що мине.

Жевріє предвічний ранок
в тумані мого буття,
і раптом спалахують барви
на краю мого життя.

Що було і що не було
оживлює спів джерела,
що буде і що не буде
співає жива вода.

Спалахує пам'ять далеких симпатій,
що в іншому світі були моїм світлом,
і в безвість летить, а із ними весь світ.
І я десь лечу, в перепросторі часу,
і сяйвом спалахує все, що погасло,
і твориться мить, що пронизує світ.
І мить ця є я, що крізь безвість летить,
щоб в новому світлі і в новому часі
наповнитись сонцем і спрагою щастя,
з землі прорости і ранковий туман
вдихнути із свіжістю росяних трав.
І твориться світ, неповторний і новий,
і тисячний раз повторяється знову,

красою світанків, росою живою,
що сонцем іскриться в широкому полі,
розгулом вітрів, невідомістю літ,
і стежкою долі, що йде через світ.

Моя віра

О Сонечко миле і Земле,
О річок ранкова свіжість,
О коренів царство підземне
і квіток краса і ніжність,

на сонечку рос сузір'я
чарівними барвами сяє,
і чар промениться віра,
чудесного світу яв'ю.

В мені променяться вірою,
і квітнуть сонцями чари,
а поле хвилюється вітром,
від краю до краю грає.

Чудесна краса і жива,
дихання землі і волі,
наповнює мене і живить,
хвилює квітучим полем.

Пронизує мене проміння,
і променяться чари,
і струменяться силою
Землі заповітні чакри.

А Сонце цвіте й промениться,
горить і цвіте горизонт,
і квітка чудесна барвиться
у спокої вранішніх вод.

Сотворює ніжна квітка
чудесну чаруючу яв,
і вабить далека зірка
у зачаровану даль.

У ніжному мрії серпанку
доріжка, що мене веде,
сотворюють сонячні барви
мій шлях, і мету, і мене.

Чарують красою і ніжністю,
і відчай тамують мій,
а зірки зійшли і колишуться
у трепетнім струмені хвиль.

Щоб точку знайти опори —
потрібно створити світ.
дорогу, мету і волю —
потрібно світ перейти.

А ранку відкриє свіжість
дорога, що в обрій веде,
а квіток красу і ніжність
пробуджує чар моїх фей.

А що ж відкриє мене,
мій світ щоб став наяву?
Навік зачарований феями,
чарами їх живу.

І весь променюсь я вірою
у зачаровану даль,
і чар промениться сила
що сотворює яв.

Мгновение

Каждая клеточка тела
светится светлой волей,
а воля поет о полете
в скрытую дымкой сказку.

Цветок расцветает в небе,
лучи заходящего Солнца
мечты лепестки озаряют,
и времени пропасть тает.

Волшебную шепчут сказку
мгновение, даль и дорога,
дорога в дали исчезает,
мгновением сделаться чтобы.

Мгновение, быль и дорога,
творят прекрасную сказку,
с мечтою сливается воля,
и растворяется время.

И только один горизонт,
объявший собой необъятность,
хранит границу простора,
которому нет предела.

Явь и Навь

Лечу во сне над озером и зву,
Чтоб снова было словно наяву,
Чтоб лунная дорожка волшебства
Пропела позабытые слова,
И вспомнила течение глубина,
И лилий задремавших имена.
Чтоб вспомнила проплывшие века
И имя безымянная река,
Где я в какой-то жизни был,
И помнил имена волшебных сил.
Летит дорога прямо как стрела,
И с ней лечу сквозь время я.
Лечу за горизонтами времен,
Где время лишь волшебный сон.
Страна моих чудесных снов,
Очарование волшебных слов,
Забытые навечно имена,
Навечно безымянная страна.
Зовет простор и горизонта окоем,
И растворяюсь в нем.
Лечу мечтой в волшебную страну,
Где наяву летаю и живу.
А этот мир забылся навсегда,
Где беспросветно тащатся года,
Где множатся заботы от работ,

Где давит небосвод законов свод.
Будь проклят мир таможен и границ,
И судеб недописанных страниц,
Могила для несбывшейся мечты,
Где роются ослепшие кроты.

Междумирье

Час предрассветный, час туманный,
Дыханье мглы, предвестник дня,
Последний сон дороги дальней
Из сна в туман зовет меня.
Из межвременья в междумирье
Несу уснувшую тоску,
Иду во сне, и образ милый
Передо мной как наяву.
Последний сон, последний час,
Далекий путь, неровен час.
Дорога, ты води меня,
Из тайны мглы в сиянье дня,
Где даль манит и горизонт
Мечтой неведомой зовет.
Из дали в даль и в тайну тайн,
Води меня, моя мечта.
Безмолвьем звезд, сияньем рос,
Поет и манит в синеву
Мечта, которою живу.

По мотивам Николая Гумилева

Так написал Гумилев:

Но в мире есть иные области,
Луной мучительной томимы.
Для высшей силы, высшей доблести
Они навек недостижимы.

Там волны с блесками и всплесками
Непрекращаемого танца,
И там летит скачками резкими
Корабль Летучего Голландца.

Ни риф, ни мель ему не встретятся,
Но, знак печали и несчастий,

Огни святого Эльма светятся,
Усеяв борт его и снасти.

Сам капитан, скользя над бездною,
За шляпу держится рукою,
Окровавленной, но железною,
В штурвал вцепляется — другою.

Как смерть, бледны его товарищи,
У всех одна и та же дума.
Так смотрят трупы на пожарище,
Невыразимо и угрюмо.

И если в час прозрачный, утренний
Пловцы в морях его встречали,
Их вечно мучил голос внутренний
Слепым предвестием печали.

Ватаге буйной и воинственной
Так много сложено историй,
Но всех страшней и всех таинственной
Для смелых пенителей моря —

О том, что где-то есть окраина —
Туда, за тропик Козерога! —
Где капитана с ликом Каина
Легла ужасная дорога.

А это мой пересказ по мотивам Гумилева:

Есть в мире области,
Судьбой заветною хранимы,
Для высшей силы, высшей доблести
Они навек недостижимы.

Там рифмы, волны и созвучия
Звучат предвечного огня,
И судеб строки семизвучные,
И всех живущих имена.

Не переменят мощь и сила
Предначертания судьбы,

Ведь изначально в мире имя,
И нет без имени судьбы.

Горят и жгут, огнем прочерчены,
Предначертания времен,
И знаки тайные и вещи
Зарей являет небосклон.

Встает как новая надежда
Заря неведомого дня,
Уже все это было прежде,
Но повторится вихрь огня.

И каждый вихрь, волна, дыхание
Вскрывают новый горизонт,
Призвание, даль, очарование
И зов неведомых дорог.

Что было быль, уходит в небыль,
За горизонты всех времен,
И миражи не помнит небо,
И поглощает все огонь.

Сгорит все сущее, и вновь
Восстанет с пепла мир грядущий
Как память безвести веков.

Доля

Занесло мене вітром в невідомі світи.
А межу із тим світом не спромігся пройти.
Ніби був, ніби жив, як комаха за склом,
ніби був, ніби жив, а життя не було.
Хто засвідчить ту прірву у яку занесло,
хто засвітить у прірві все що було й пройшло?
Де оте виправдання, що метою освятить це все?
У стрімкім урагані око вихору мене несе.
А зоря променіє і докором горить,
а землею все мріє мною втрачена мить.
Занесло мене вітром у далекі світи,
і нудьгую я світом, як кизяк на путі.
А було все можливе, і світила зоря,

але я обезсилів, може я вже не я.
Тоді хто покалічив мене й долю мою?
Має все на цім світі шлях і долю свою.
А було все можливе, і зоря мерехтить
що розтратив я силу, свою волю і мить.
А земля невідступно кличе й кличе мене.
Може, день не наступить, і я буду ніде.
І той день вже на часі, що закінчиться час,
й завершиться нещастя, як гроза в небесах.
Знов веселка заграє, і трава проросте,
і вітри проспівують мною втрачений шлях.
Може, проростком ніжним сон-квітка
пригадає мій шлях уві сні,
а дорогу устелить, як мрія,
золотистий пилок від сосни.
Пригадають далекі дороги
все омріяне мною на них,
і відкриється пам'яті око,
що засвітить шлях прагнень моїх.
Спалахнуть недомріяні мрії,
і дороги нові проростуть,
хтось перейме і долю і силу, і все те,
чого вік не забудь.

Пропасьть

Был верх, осталась дрожь.
Теперь наверх ни хрен не можь.
А страх навек и дрожь навек,
пришла оценка, человек,
твоих причин и пропастей,
и рубежей твоих затей.
В тумане скрылись рубежи,
как путеводные ножи.
Остались там и снег и лед,
мечты заоблачный полет,
а имена кто там полег
звучат заклитием дорог.
Давно гранит их не хранит,
следы взорвал их динамит,
и тайны нет, сиянья нет,
померк во мраке света свет,

и та дорога, что моя,
теперь ведет у ни *уя.
Судьбы прошел круговорот,
за поворотом поворот,
и средь бесчисленных кругов
меня уж нет и был таков.
А было время мог я круг
взорвать и все что с ним вокруг.
Но нету силы, нет запала,
и нет заветного сигнала.
А что же есть? Ни встать ни сесть,
ходячий ужас во плоти,
забытый богом на пути.

Обратный отсчет

Дорог и километров идет размотка вспять,
гуляет вольный ветер в забытых мной полях.
Там волны и нейроны ушедших в пропасть дней,
а память глухо стонет, и не расстаться с ней.
Проходят волны, тропы по памяти моей,
несбывшееся стонет укором вечным мне.
Мог мир бы стать прекрасным, и победил бы зло,
но не хватило счастья, а может не везло.
Не стало силы воли в критический момент,
и обернулась болью судьба, которой нет.
Проходят волны, бури, грозятся тучи хмуро,
семь бед — один ответ тому кого уж нет.
Но где-то точка веса, и где-то есть весы,
ведь за зимою лето началось с весны.
Вишу на точке взвеса, и зыбок мой баланс,
грозы не слышит ухо и утомлен мой глаз.
Теперь весы качнутся неведомо куда,
разгонит солнце тучи, иль сгину навсегда.
Бы ни было уж как, держися хвост трубой,
былое глухо стонет, но вечно есть со мной.

Несбывшееся

А зоря променіє і докором горить,
а землею все мріє мною втрачена мить.
Занесло мене вітром у далекі світи,
і нудьгую я світом, як кизяк на путі.

А було все можливе, і світила зоря,
але я обезсилів, може я вже не я.
Тоді хто покалічив мене й долю мою?
Має все на цім світі шлях і долю свою.
А було все можливе, і зоря мерехтить
що розтратив я силу, свою волю і мить.
А земля невідступно кличе й кличе мене.
Може, день не наступить, і я буду ніде.
І той день вже на часі, що закінчиться час,
й завершиться нещастя, як гроза в небесах.
Знов веселка заграє, і трава проросте,
і вітри проспівують мною втрачений шлях.

Мрія

За горизонтом часів і подій
ангел-хранитель замріявся мій.
Дивом-чар-квіткою мріє зоря,
казку сотворює мрія моя.
За горизонтами моїх доріг
вік завершається й твориться вік.
Мрією твориться мій горизонт,
моя мета і натхнення польот,
мрією живиться доля моя,
мрію, навік зачарований я.
За горизонтом буття й небуття
сяє чар-квітка і живить життя.
Ваблять таїни незбувщихся снів,
тане надій захоронених сніг,
щоби цілющої струміль води
все оживив і згадав всі сліди.

За горизонтом

За горизонтом времен бытия
дремлет мой ангел, хранитель огня.
Быль или небыль и небыли быль,
дальних дорог горизонты и пыль,
и вдохновенья чудесный цветок.
Тают мгновенья и мчится поток,
лунной дорожкой волны поют,
в вечности тают всплески минут.
Невыразимо безмолвие звезд,

дремлющих лилий в безмолвии вод.
Тайну скрывает воды глубина,
в звездном мерцании нету в ней дна.
За горизонтом ушедших времен
снится все тот же несбывшийся сон,
снится и манит, и в небыль зовет,
и загорается мой горизонт.